

Correu fre 11/6-93

Mjölby Boxholm

Hemvändardag i Rinna

söndagen den 4/7 1993

Samling i Rinna kyrka kl 11. Anmälan senast 27/6 till Karin Axelsson tel 0142-740 67, Anna-Lisa Petersson 0142-740 95. Välkommen! Arr: Rinna Byalag

Foto: KARL-JOHAN NORÉN

Klassläraren Jonas Wass med den första årskullen Rinnaelever i Åsbo skola. Det är fr v Karin Oskarsson, Ellinor Ruuth, Isabell Ruuth (som inte gått i Jonas klass), Johanna Knutsson och Anna Ejdeholt.

Alla är nöjda efter första året i Åsbo

STRÅLSNÄS
Rinnabarnen har sitt första år bakom sig i Åsbo skola. Elever, lärare, föräldrar — alla tyckte de vid skolavslutningen på onsdagen att det har fungerat utmärkt.

— Skolan har varit jättebra. Min Johanna har trivts från början, men jag tycker fortfarande att det är mer naturligt med Väderstad som skola för oss som bor i Gärdslätt än Åsbo, sa Karin Knutsson.

Karin Knutsson tillhör de Rinnaföräldrar som, när frågan diskuterades som hetast för två år sedan, var emot att Rinnaeleverna skulle få Åsbo som ny lågstadiadress.

Bytet från Väderstad i Mjölby kommun till Åsbo skola i Boxholms kommun skulle ske av ekonomiska skäl.

Om Rinnabarnen gick i skola i hemkommunen även under lågstadiet skulle det bli billigare för Boxholms skattebetalare.

Tills förra hösten var ordningen den att Rinnabarnen gick lågstadiet i Väderstad och mellan- och högstadiet i Boxholm. Nu få de gå på låg- och mellanstadiet i Åsbo och på högstadiet i Boxholm.

Övergången skulle ske mjukt.

Nyborjarna skulle flyttas över till Åsbo medan övriga elever skulle få gå kvar i Väderstad.

Det betyder att det än så länge bara är fem Rinnaelever som har gått i Åsbo skola. Nästa läsår blir det 13.

Karin Knutsson igen:

— Då tror jag att det blir längre resor för barnen. Det måste det bli med tanke på hur barnen bor.

Gösta och Maud Oskarsson bor i Rinna kyrkby. De var positivt inställda till Åsboövergången och satte värde på att yngsta dottern Karin skulle få gå i en liten skola under låg- och mellanstadiet. Nu har hon första läsåret bakom sig.

— Vi har inget att klaga på, sammanfattar Maud.

Gösta:

— I tid räknat har faktiskt tre av våra barn haft längre skolskjutsresa till Väderstad än vad Karin i år har haft till Åsbo.

Marie och Lars Ruuth, mamma till Ellinor, 10, och Isabell, 8, bor i Ljungstorp, Rinna. De föredrar Åsbo framför Väderstad skola fastän det är närmare till Väderstad. Efter önskemål från föräldrarna fick båda flickorna börja i Åsbo förra hösten.

Marie Ruuth:

— Pedagogiken i Åsbo är bra. Arbetsättet är ett annat i Väderstad.

KARL-JOHAN NORÉN

Lek med tändstickor orsakade villabrand

ABBETORP
Barns lek med eld orsakade på måndagen en mindre villabrand i byn Abbetorp nära Väderstad. Tack vare rådigt ingripande från grannar begränsades elden till tillbyggnaden.

Enligt räddningstjänsten började branden i ett vedupplag där några mindre barn lekt med tändstickor.

Ingrep

Veden var staplad mot ett garage som byggts samman med huset och det var där elden fick fäste. Den spred sig snabbt upp på tillbyggets vindsvåning.

Grannar ingrep snabbt och lyckades hålla branden borta från själva villan tills räddningstjänsten var på plats.

Traktorrög

Eldsvådan begränsades till garaget och villan fick endast smärre rökskador. Ingen person skadades.

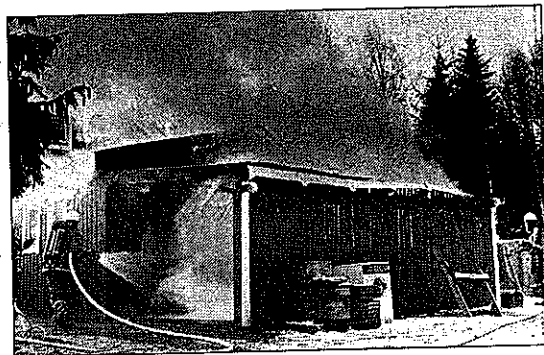

Foto: AGNETA HAGELIN

Branden började i ett vedupplag och spred sig snabbt till garagebyggnaden. Tack vare ett snabbt ingripande från grannar kunde dock eldsvådan begränsas till garaget.

Brandbilar och ambulans fick ta den något krångliga vägen via Rinna, den så kallade "Abbetorpsvägen" som på kartan bara är utmärkt som körstig.

— Det är mer en traktorrög och det var tur att den var någorlunda framkomlig. Ur säkerhetssynpunkt bör den kanske göras om, eftersom det är enda

möjligheten att nå Abbetorp med stora fordon, konstaterar jourhavande befäl på räddningstjänsten.

Normalt går trafiken till och från Abbetorp mot Väderstad, men porten under E 4 begränsar fordonshöjden.

AGNETA HAGELIN

Stugor nästan länsade

BOXHOLM

Vid inbrott i två sommarstugor i Rinna har en stor del av bohaget stulits. Det rör sig om både möbler, gardiner, dukar, kläder, lampor och husgeråd. I ett fall har en säng monterats ner för att kunna forslas ut ur fastigheten. Polisen misstänker att det kan vara fler stugor i trakten som haft inbrott, men att ägarna inte besökt stugorna ännu.

”Det roligaste vi varit med om”

I köket är det mer än hett och tempot är högt uppskruvat. Men det är det värt, anser Gun Rinnegård och hastar mellan diskbänken och spisen.

RINNA
Han har aldrig haft så roligt i sitt 71-åriga liv, Stig Löfholm i Rinna. Från trädgården har han och hustrun Alice bästa tänkbara utsikt över folkvimmel som Östgöta 3-dagars i orientering bjuder på.

Tälten breder ut sig över de kuperade ängarna mitt emot makarna Löfholms gård.

I skuggan bland trädgårdens fruktträd har de den garanterat bästa uppsikten överallt som händer. Och tittar, det gör de gärna. När nu inte Stig är ute och hjälper till med att vaka över de betande djuren i närheten.

— Det har aldrig varit sådan

rörelse i Rinna, skrockar han belåtet och noterar att det i vanliga fall bor cirka 400 själar i församlingen.

Störs inte

— Det är klart vi njuter av folklivet, fyller Alice i. Häromnatten när jag var ute, såg det ut som en hel liten stad med tända ljus. Det var så vackert.

Trots att de bor väldigt nära orienterarnas camparliv störs de inte av de tusentals gästerna. Inte heller av trafiken som slussas ut från området precis vid den löfholmska husknuten.

Roligt

— Vi har inget ont av det här, tvärtom är det nog det roligaste jag varit med om. Och jag är säker på att hela

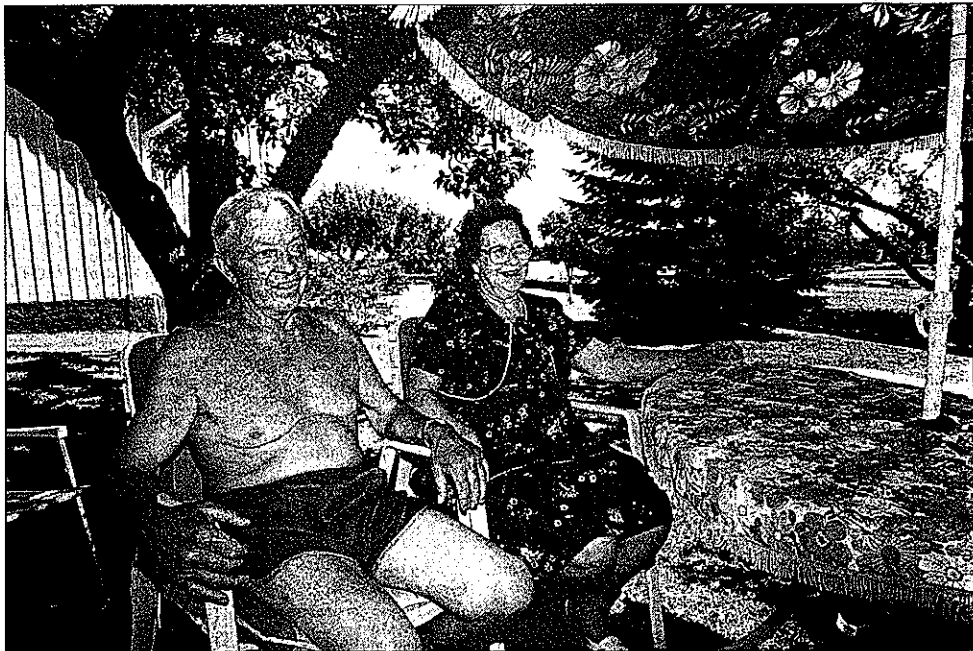

Foto: JARL ASKLUND

Stig och Alice Löfholm har bästa utsikten över orienterarnas folkvimmel. Stig hävdar att han aldrig haft så roligt och så mycket att titta på.

socknen får ett lyft av den här arrangemanget, menar Stig.

Skånska gäster

I herrgården i närheten har man minsann också märkt av att lilla Rinna, som ligger i norra delen av Boxholms kommun, plötsligt står i centrum för orienterare från många länder.

Men det tycks ändå vara de skånska gästerna som gläder Gun Rinnegård mest. När de dyker upp i hennes och dötterns kaffestuga, ja då är det hemlandstoner för Gun.

— Det här är jättekul, även om det blir lite varmt härinne, konstaterar hon från köket

där jobbet pågår i högt tempo.

Under de tre orienteringsdagarna är kaffemenyn utökad med dagens rätt, en lyckad satsning har det visat sig. Under tisdagen hade familjen Rinnegård rent av svårt att hinna med i svängarna.

Så värst mycket sömn blir det inte.

— Vi kommer väl i säng vid tolvtiden och börjar jobba igen vid sex på morgonen. Men det är det värt, tycker Gun och hastar mellan spisen och diskbaljan.

AGNETA HAGELIN

FOTNOT: Läs mer om 3-dagars i Rinna på Sport & Fritid.

3-DAGARS

Hon tog första etappen

Anna-Birgitta Karlsson, OK Tisaren, tog hem den första etappen av damernas elitklass när Östgöta 3-dagars i orientering inleddes på tisdagen.

På herrsidan blev det brandmannen Lennart Larsson, Hestra, som vann. Som brandman störses han förstås inte av hettan.

— Inte nämnvärt i alla fall, menar den 36-åriga västgötan.

Sammanlagt 2 000 deltagare från 17 länder finns på plats i Rinna i dagarna tre.

■ Stig och Alice Löfholm har aldrig haft så roligt som nu. Under Östgöta 3-dagars har de från sin trädgård i Rinna garanterat bästa utsiktsplatsen över orienterarnas camparliv.

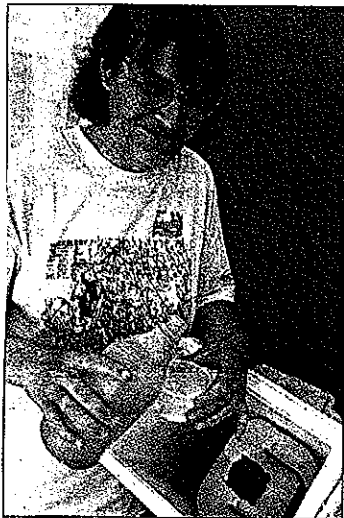

Foto: JARL ASKLUND

CC: 27/7 94
Anna-Birgitta Karlsson tog hem damernas etappseger.

Sidorna A11 och B7

80-åriga Tore trivs i värmen ^{28/7}_{0.94}

— Drink så mycket det bara går, uppmanar tävlingsläkaren Eva Odén-Karlsson.

”Kom ihåg att dricka”

RINNA
— Kom ihåg att dricka mycket!

De orden är de vanligast förekommande på årets 3-dagars i orientering.

Speakern påminner hela tiden, ledare och deltagare likaså och det är säkert den viktigaste anledningen till att tävlingarna hittills har drabbats av få löpare med vätskeproblem.

Efter halva 3-dagars hade fyra orienterare tagits om hand på grund av att de druckit för lite. En nästan otroligt låg siffra med tanke på den starka värmen (en bra bit över 30 grader) och de utmattade löparna som staplar i mål.

I USA-VM i fotboll var problemen desamma, men den stora skillnaden är att där handlade det om vältränade elitidrottsmän. I skogarna runt Rinna är det mer eller mindre tränade amatörer saken gäller. Fins det någon gräns för vad löparna tål?

— Visst finns det en gräns, men nästan alla verkar känna till sin egen kapacitet i värmen och anpassar löpningen efter den, säger tävlingsläkaren Eva Odén-Karlsson.

— Men det viktigaste är ju att man dricker och det finns vätskekontroller på väldigt många ställen i skogen, fortsätter tävlingsläkaren.

Men två vätskebristfall under dag 1 och två under dag 2 har ändå inträffat.

— Samtliga är ungdomar, de äldre och de riktigt gamla tar det nog medvetet lite lugnare än normalt, menar Odén-Karlsson.

I övrigt har det inte inträffat några allvarliga incidenter. Sjuksköterskan Katarina Kleist har varit med på samtliga tävlingar runt Mjölby sedan 70-talet.

— Den här tävlingen har inte varit värre än normalt, nästan alla som kommer har antingen skavsår eller stukningar. En del får man avråda från att fortsätta springa men de flesta inser själva när de har fått nog.

MATS BENGTSOON

RINNA
80 år och springa omkring i skogen i över 30 grader, är det hälsosamt?

Jadå, fråga bara Tore Nilsson från Ljungsbroklubben Skogsströvarna.

— Det går utmärkt, i alla fall idag, i går gick det sämre, menar den pigga pensionären när Corren träffar honom för en pratstund strax efter han avverkat dagens etapp.

85-åriga Börje

Fem deltagare ställer upp i klassen över 80 år. Västär Börje Olsson från Ätvidaberg med sina 85 år, men bäst är Tore Nilsson.

— I dag hade jag 37 minuter på sträckan, tvåan tror jag hade 60 minuter, berättar Tore med ett leende.

Men den starka värmen, är den inte påfrestande?

— Det tycker jag inte, jag trivs när det är varmt och jag brukar inte ha några problem.

Rutinerad

Tore är en mycket rutinerad orienterare. Han har sprungit i Östergötland i 50 år och har

Tore Nilsson, 80 år, från Ljungsbro räds inte den tryckande värmen utan är på väg att ta sin andra seger i 3-dagars.

deltagit i samtliga 3-dagars.

Men har du någonsin varit med om någon tävling med värre förhållanden?

— Jag tror nog det var ännu varmare under 3-dagars i Mjölby 1989. Då vann jag, skratrar 80-åringen som säkert är den

enda av cirka 2 000 orienterare som inte lider i ökenheten.

MATS BENGTSOON

En familj som trivs i skogen ^{0.94}_{29/7-94}

RINNA
Therese Andersson från Motala var nöjd med sina lopp i D 10A.

— Fast i dag var det så varmt att det knappt var springbart, säger hon.

Tioåriga Therese var på Östgöta 3-dagars med sin familj, pappa Christer Fransson, mamma Ingrid Roos och systern Ulrika, sex, och Sofia, fyra år. Christer sprang i H 35B, Ingrid i D 17N och minstingarna var med i miniknätet. Therese tyckte att det var jobbigt att ta sig runt de sex kontrollerna i skogen i går.

— Jag hittade inget vatten, så jag har inte kunnat ha nån

drickpaus. Men annars gick det bra, fast jag missade lite på sista kontrollen.

Allra helst ville Therese åka på femdagarsorienteringen som i år avgjordes i Örnsköldsvikstrakten.

— Men vi tyckte att hon skul-

le testa 3-dagars först, säger Christer. Bättre att känna på hur det är att vara på en flerdagars-tävling i hemtrakten.

Christer vet hur det känns. Han har orienterat en hel del, men i år är första gången på länge som han är med i 3-dagars.

— Barnen har varit för små förut. Nu är dom tillräckligt stora för att vi ska kunna lämna dom på barnpassningen här på tävlingsområdet medan vi springer.

Christers lopp i Rinna räckte till en sammanlagd tredjeplats. Ingrid var inte sämre hon i sin klass.

— Fast jag är fortfarande nybörjare, säger hon anspråkslöst. Jag har missat en massa säsonger eftersom jag har fött barn mellan varven.

Therese hamnade lite längre ned i prislistan än sina föräldrar, på 21:a plats. Men vad gör det så länge man tycker att det är kul att vara i skogen?

MARIA BLÖMÉN

Familjen Fransson-Roos från Motala har campat i Rinna och orienterat i 3-dagars. Från vänster Therese, pappa Christer med Sofia i knäet och Ingrid med Ulrika i knäet.

Foto: JARL ASKILUND

Helten slog alla rekord i 3-dagarsorienteringen i Rinna. Men vatten fanns det gott om, både att dricka och svalka kroppen med.

Handlaren som aldrig slutar

MJÖLBY
Det står inte "Hjelms" på affären i Ljungstorp längre, och skyltfönstren är igensatta. Affären stängdes 1984. Men Bertil Hjelm har inte slutat vara handlare, fast han är 81. Inte riktigt.

— Det finns några kunder kvar som jag inte kan svika, säger han. De har svårt att åka och handla.

En av dem är Bengt Wasén, 87 år. Han bor en bra bit från de stora vägarna, och han har ingen bil. Varje fredag får han och hustrun sin varuleverans av Hjelm.

I dag har Bertil med sig mat till katten, kalaspuffar, mjölk, köttbullar, fläsk, smör, marmelad, strömming och citroner.

— Vi har det bekvämare här än i stan, lugnt och skönt, säger Bengt Wasén. Vi får varorna direkt till dörren, och lantbrevbäraren tar hand om post- och bankärenden. Dottern kommer och hjälper till varje vecka, hemtjänsten städar, det finns inget mer att önska.

Stängde nästan

Bengt Wasén var folkskollärare i Åmsele fram till pensioneringen för 24 år sedan. Då kom han till Ugglebo utanför Rinna. Han och hustrun har

aldrig funderat på att flytta till något bekvämare, buller och avgaser lockar inte.

Och Bertil Hjelm har egentligen aldrig funderat på att sluta som handlare. Han började 1927, vid 14 års ålder, som springpojke åt sin faster som hade affär i Rölk. 1947 blev han affärsföreståndare i Hagaberg och 1953 köpte han affären i Ljungstorp. För tio år sedan stängde han. Nästan.

Diskan står kvar

Större delen av den gamla

"Det finns kunder kvar som jag inte kan svika"

butiklokalen gjordes om till vardagsrum, men bakom en vägg finns ett litet utrymme kvar av affären. Där har Bertil Hjelm en disk, sitt varulager och vägarna. Här finns socker, pulvermos, ljus, servietter, kaffe, hårspray, handlotion och rakvatten från forna dagar, ärtsoppa på burk, tofflor, vita skjortor och en hel del annat.

Och så tar han hem varor från affären i Väderstad varje fredag, till de gamla kunderna.

Några ungarlar kommer och hämtar det de har beställt.

Ägg till Boxholm

— Nej, några andra kommer väl inte och handlar här, säger han. Jag har ju inget lager, det är ingen affär längre! Fast jag måste ha nåt att göra.

Det är därför han fortsätter att sälja ägg i Boxholm också, han åker till sina kunder där var tredje vecka. Det har han gjort sedan 1951.

— Lever han tills han blir 100, så lär han fortsätta så länge det finns kunder kvar, kommenterar hans syster, Maja Tärnhem från Tranås. Och hustrun Astrid håller med.

Lagom stor

— Han har alltid hållit på, det kan man nog inte göra något åt. Kanske har jag någon gång drömt om att vi skulle göra något annat, men det gick ju inte. Och jag klagar inte.

De hade semester några dagar 1955, berättar Bertil Hjelm, när pastorn hjälpte till att sköta affären. Annars har de inte haft någon hjälp.

— Det var lagom som det var, säger han, jag drömde aldrig om att ha en stor affär. Det är bäst att jobba ensam. Med Astrids hjälp förstås, hon var gift med både mig och affären.

SUSANNE HASSELQVIST

Foto: BERT-OLA FALCK

— Det är bra med Bertil, säger Bengt Wasén. Han levererar allt vi behöver, direkt till dörren. Vi skulle inte ha det bekvämare i stan.

Bertil Hjelm har kvar disk, väg och ett litet varulager i ett utrymme hemma i Ljungstorp.

3-dagars till Åsbo år 1999

BOXHOLM
Nästa gång Östgöta 3-dagars i orientering gör sitt nedslag i Boxholm-Mjölby-området blir sommaren 1999. Går det som planerat ska tävlingen kunna genomföras i Åsbo.

Den gångna sommarens 3-dagars i Rinna samlade drygt 2 000 startande och gav Boxholms OK, en av tre arrangörsklubbar, ett tillskott i kassan på knappt 80 000 kronor.

"Bättre än väntat"

— Det ekonomiska resultatet blev betydligt bättre än vad vi trodde det skulle bli. Förklaringen är framför allt att deltagarantalet blev förhållandevis högt, säger Klas Johansson, nyvald sekreterare i klubben.

På årsmötet avgick Roger Karlsson som ordförande och lämnade styrelsen liksom Conny Carlsson.

Mattias Holmberg och Kenth Edin nyvaldes. Förutvarande vice ordföranden Fred Carlsson övertar ordförandeskapet med Staffen Runtegen som vice.

För den nye ordföranden tycks begreppet klubbkänsla vara i högsta grad levande. Det var 30 år sedan han flyttade från Boxholm...

— Jag var faktiskt ordförande i klubben 1964. Det blev bara ett år för jag flyttade vid den här tiden på året 1965.

Efter att ha boit i Huskvarna, Värnamo och Stockholm, och representerat olika klubbar, återvände Fred Carlsson till Sommenbygden för fem år sedan.

Det blev arbete (chefsfattning på Pastejköket) och

bostad i Tranås men orienteringsskapet... det skulle stå i Boxholm. Det var naturligt så.

— Jag kände ju väldigt många av de äldre medlemmarna i klubben och brossan Bengt har varit med i alla år, så jag har alltid hållit kontakten.

Renoverat klubbrum

Vad säger då den nyvalde ordföranden om det allmänna läget för klubben?

— Det mesta tycker jag är positivt. Som alltid har vi mycket arbete framför oss. I vår ska vi ha en nationell orienteringstävling i Ekeby och vi ska återkomma med "Energiloppet" i Boxholm.

Fred Carlsson berättar att klubbrummet i Motionsgården är nyrenoverat och ombyggt.

Vad klubben också har gjort är att den har bytt lägenhet i Motionsgårdens övervåning med Björke SK. Efter bytet har BOK genomfört en genomgripande renovering av lägenheten och fått en utmärkt möteslokal ovanför det ordinarie klubbrummet.

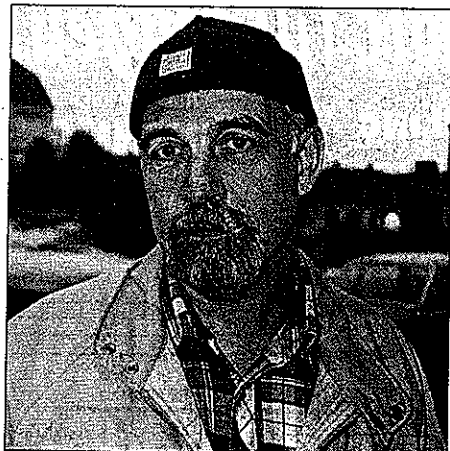
"Dött lopp"

Sportsligt sett kan det gånga året, klubbens 60:e, sammanfattas som så att far och son, Håkan och Oskar Gustafsson, båda noterade sig för 16 segrar.

Vidare så sprang Sune Lindgren och Gunnar Palmqvist till sig förstaplaceringar på veteran-SM. Den förstnämnde i klassen för 80-åringar och äldre!

En nyreviderad karta över Österskogen kommer att tryckas under våren 1995.

KARL-JOHAN NORÉN

Fred Carlsson är nygammal ordförande för Boxholms OK. Det var 30 år sedan sist.

Ö.C. 11/2-95.

3 april - 95

Vi är kloka som en BOK

BOXHOLM
Idrottsfolk kan mer än lärare. Ätminstone när det är frågesport i Boxholm. Fjölårsvinnarna Stenbocksolan fick i år se sig snöplig slagna av orienterarna. Med flera.

Kombinationen hjärngymnastik—hjälpverksamhet tilldrog sig i lördags på Parketten med hela 26 deltagande lag. Publikens entréavgifter och lagens startavgifter gav 6 460 kronor till Lutherhjälpsens fastcauktion.

Frågesporttävlingen ordnades för fjärde året och fjölårsvinnarna från Stenbocksolan var länge tippade favoriter.

De tre lärarna — Gunilla Gyllensten, Ellsabeth Holmertz och Lars Johansson — ledde i halvlek. När två tredjedelar var avverkade stod plötsligt Åsbo CUF i täten och när allt var över hade idrotten segrat i form av Boxholms orienteringsklubb.

Karl-Johan Norén hade som vanligt kläckt de tolv frågeomgångarna som innehåll mängder

av delfrågor och kluriga rubricer.

Ämnesområdena var vitt skilda, alltifrån politik och idrott, till djur och film. Det krävdes mycket breda kunskaper för att klara av alla frågorna, och lag med varierande ålder på deltagarna fick mest utdelning.

Det hela var svårt som vanligt och inget lag lyckades ens komma i närheten av full pott — 108 poäng. Segrade gjorde Boxholms OK (Ingrid Bruhn, Conny Bruhn, Lennart Johansson) med 89 poäng.

Kyrkoherden elva

De var tätt följda av bibliotekslaget (Margareta Hårdborn, Britta Lindgren, Lena Johansson), 87,5 samt Åsbo CUF (Maria Ahl, Conny Nilsson, Ingvar Thoor) på tredje plats med 87.

Först därefter kom Stenbocksolan, 84,5, Sångarbröderna och Boxholms IF med 82,5, Boxholms Arbetsarkommun lag 1, 82, Åsbo, 81,5, Rinna Byalag, 80,5 och Ekebykören på 79. Kyrkoherde Lennart Ahlbäckes familjelag hamnade på

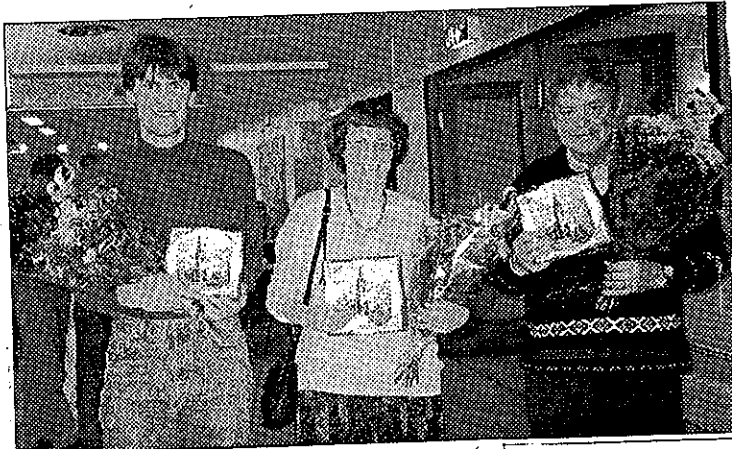

Foto: KARL-JOHAN NORÉN

Segrarna i Boxholms OK, fr v Conny Bruhn, Ingrid Bruhn och Lennart Johansson, fick lön för hjärngymnastiken — blommor och var sitt exemplar av en ny minnestalrik med Boxholms kyrka som motiv.

efte plats. Själv fick han sin vanligt Lutherhjälpskommittén mest framträdande roll som i Ekeby församling. prisutdelare. Arrangör var som
AGNETA HAGELIN

Rinna tackar 3-dagars

RINNA
Orienteringsinvasjonen i Rinna förra sommaren satte ortsborna stort värde på. Det framkom när Rinna byalag hade årsmöte. Byalaget beslutade att uttala ett tack till de berörda klubbarna för Östgöta 3-dagars.

I uttalandet tackar byalaget Mjölby OK, Boxholms OK och Ekeby-Holaveds SK "för ett utomordentligt trevligt och väl genomfört evenemang och ett föredömligt iordningställande efter avslutade tävlingar".

Rinna byalag har funnits i två år och under denna tid har Sylve Andersson varit ordförande. Nu hade han avböjt omval.

I brist på efterträdare lovade han att stå kvar en kortare tid tills den nya styrelsen inom sig utsett en ny ordförande.

Byalaget har tackat ja till ett erbjudande att ha med en representant, Erik Göransson, i Östergötlands länsbygderråd.

KARL-JOHAN NORÉN

104
95

Behöver inte betala dagis

RINNA
Boxholms kommun har rätt att springa ifrån betalningsansvaret för en Abbetorpsfamiljs barnomsorgsplatser i Mjölby kommun.

Det meddelar länsrätten i en dom. Gränsbyn Abbetorp ligger i Boxholms kommun och socialnämnden har så sent som i vinter erbjudit familjen barnomsorg i familjedaghem i Rinna.

Familjen tackade nej till det erbjudandet. Föräldrarna ansåg att deras två barn, födda 1989 och 1991, borde få barnomsorg på den ort där de senare skulle gå i skola, Väderstad.

Det finns ett kommunalt beslut i Boxholm att Abbetorpsbarnen ska gå i förskoleklass och senare i grundskolan i Väderstad.

Föräldrarna ansåg dessutom att deras barn hade särskilda behov, bland annat av språkträning, på grund av att de är adoptivbarn och att de saknar jämnåriga barn i Abbetorp.

Föräldrarna menade att de särskilda behoven bättre skulle bli tillgodosedda på ett daghem i Väderstad än i ett familjedaghem i Rinna.

Länsrätten anser att behovet av språkutveckling väl kan tillgodoses inom Boxholms kommuns familjedagensverksamhet.

Att barnen ska gå i grundskola i Väderstad har länsrätten inte heller ansett vara ett skäl för föräldrarna att behöva tacka nej till Rinnaerbjudandet.

Föräldrarnas överklagande av ett socialnämndsbeslut från januari i år har därmed avslagits.

KARL-JOHAN NORÉN

12. 4. 95

Rinnabor avvisar skjutstankar till Åsbo

”Våga inte flytta vår förskola”

RINNA
Småbarnsföräldrarna i Rinna vill till varje pris slå vakt om ortens förskola.

De motsätter sig bestämt alternativet nedläggning och bussning av barnen till Åsbo och är hundraprocentigt eniga i sin uppfattning.

Det framkom när skol- och socialförvaltningen hade ett diskussionsmöte med Rinnaföräldrarna i torsdags kväll.

Rektor Bengt Richardsson och barnomsorgschef Irene Gustafsson sa att enda syftet med mötet var att höra hur Rinnaföräldrarna själva såg på framtiden.

Bara att de ville öppna en förutsättningslös diskussion om huruvida Rinna eller Åsbo skulle vara den framtida lekisad-ressen upplevdes dock som väl utmanande av byalagets ordförande Sylve Andersson.

Han sa med upprörd stämma:

— Vi undrar snart vad vi betalar kommunalskatt för. Badet klippie kommunen för oss och busspoängen här ni tagit ifrån oss. Nu får det vara nog. Akta er för att ta den här verksamheten också. Den fungerar enastående bra och är någonting som vi verkligen vill slå vakt om. Vi drar oss inte för att kontakta Skolverket om så skulle behövas. Ni trampar på väldigt ömma tår, ska ni veta.

Reflekterar

Att kommunens byråkrater har börjat reflektera över deltidsskolans framtid i Rinna (som vänder sig till fem- och sexåringar) har både med barnantalet att göra och med de uppluckrade gränserna mellan del-

Foto: LINDA OLOFSSON

Opinionen i Rinna är entydigt för att förskolan ska vara kvar på hemorten. Färsköllärare Gunn-Britt Gustavsson, här tillsammans med några av förskolebarnen, fick ett starkt stöd av föräldrarna. Nu verkar förskolan räddad.

tidsförskolan och grundskolan.

När diskussionsmötet utlystes såg det ut som att det bara skulle bli sex barn i deltidsskolan nästa år. De senaste veckorna har det dock tillkommit två till tre barn.

— Om grupperna blir för små är det mycket förskolepedagogik som inte kan användas, och hur gör vi om sexåringarnas föräldrar vill att deras barn ska börja grundskolan vid sex års ålder? Då minskar underlaget ytterligare, sa Bengt Richardsson.

Rinnaföräldrarna, ett 30-tal hade mött upp till mötet, fram-

höll att nedgången nästa år är tillfällig. Sedan ökar barnantalet igen.

En fördel med Åsboalternativet skulle vara att Rinnaleverna kunde erbjudas exakt samma övergång från lekis till grundskolan som deras blivande skolkanrater i Åsbo.

Vägg i vägg

Lekis i Åsbo och Åsbo skola finns vägg i vägg och under varteminuten har skolbarnen och lekisbarnen gemensam rast.

Det förekommer samarbete även i andra former, vilket före-

ståndaren Märit Thernaenius redogjorde för.

Rinnaföräldrarna ser dock inte detta som att deras barn går miste om sådant som andra erbjuds. Det gör inte heller Gunn-Britt Gustavsson, färsköllärare i Rinna.

Både hon och föräldrarna framhåller att lekisbarnen i Rinna ofta åker till Åsbo och hälsar på. De har kontakter med lärarna, skolbarnen, förskolepersonalen och lekisbarnen i Åsbo.

En fördel som finns i Rinna är att lekisfröken där redan känner barnen när de börjar lekis i fem-

årsåldern. Detta genom att hon också leder den öppna förskolan som tycks vara omåttligt populärt i Rinna, med 30–35 barn på samlingarna.

Rinnabarnen skjutsas till skolan i Åsbo sedan några år tillbaka i stället för att som tidigare gå de första åren i Väderstad.

Svarade entydigt

Att föräldrarna drar örönen åt sig inför alternativet att även sexåringarna ska skjutas till Åsbo ska dock inte toikas som att de inte tycker att Åsbo skola blivit vad som var tänkt.

Entydigt svarade föräldrarna att de inte alls har någonting emot att skicka sina barn till Åsbo skola.

— Men det räcker att en sjuåring ska behöva stiga upp klockan sex på morgonen, framhöll Sylve Andersson.

Föräldrar på Väderstads-kanten påpekade att deras skolbarn sitter i skolbussen en timme på morgonen till Åsbo.

Inga besparingsskäl

Att döma av torsdagskvällens diskussion gör det ekonomiskt inte så mycket till eller från för kommunen om Rinnabarnen går på lekis på hemorten eller om de skjutsas till Åsbo.

Detta gjorde det lättare för såväl förvaltningsledningen som de närvarande skolstyrelsepolitikerna Bo Ek (s), ordförande, och Christina Hermann (s), vice ordförande, att inge de församlade klara förhoppningar om att Rinnaborna ska få behålla sitt lekis.

— Jag lovar inte att förskolan blir kvar i Rinna, men jag kan lova att verka för att den ska få vara kvar. Det enda som jag ser som hot mot den efter denna kväll är att ni själva här i Rinna blir splittrade i denna fråga, sa Bo Ek.

Expanderande bygd

Bengt Richardsson hade tidigare under kvällen sagt att ”det ska vara möjligt även för Rinnaföräldrar att skjutsa sina sexåringar till Åsbo om de så önskar”.

Rinna har i dag ett invånarantal på cirka 400, den högsta siffran på 15 år.

Det är framför allt församlingens södra del som växer och där finns det nu många småbarn även om de ännu inte nått fem- och sexårsåldern.

KARL-JOHAN NORÉN

Foto: LINDA OLOFSSON

Åsbo får kungen Anders Larsson gör i förskolan i Rinna och kan förmedlingen lugnt fortsätta med det.

Långfärd till lekis får nej

Rinnaföräldrarna säger blanda nej till deltidsskolan i Åsbo. Den entydiga opinionen kom fram när kommunen hade ett diskussionsmöte med föräldrarna i torsdags kväll. — Vi undrar snart vad vi betalar kommunalskatt för. Badet klippie kommunen för oss och busspoängen här ni tagit ifrån oss. Nu får det vara nog. Akta er för att ta den här verksamheten också. Den fungerar enastående bra och är någonting som vi verkligen vill slå vakt om. Vi drar oss inte för att kontakta Skolverket om så skulle behövas. Ni trampar på väldigt ömma tår, ska ni veta.

Sommarkollo i Rinna.

När det är sommarlov är det kul att få åka på kollo. Det gör ett antal barn från Mjölby med omnejd just nu.

Det är Mjölby församling som varje år ordnar dagläger i Rinna Lägersgård. Inbjudan går ut via skolorna i kommunen och riktar sig till barn mellan 7 och 12 år.

30-35 barn per vecka tar de fyra ledarna emot under tre veckor. Det är försam-

lingsassistenterna Susanne Linné, Karin Idmyr, Karin Joelsson och Gertrud Stolt som planerar och ser till att allt fungerar.

Buss utgår från församlingshemmet i Mjölby klockan 9.30 varje dag, där barn från Mjölby, Skänninge och Mantorp går på. Sen går bussen via Hogstad och Väderstad till Rinna och många barn går på utefter vägen.

Väl framme vid lägersgår-

den väntar många äventyr. Om vädret tillåter blir det bad i Rinnasjön varje dag. Barnen får prova på att paddla kanot och mycket annat som hör sommaren till.

En dag kommer fritidspedagogen Adwa och pratar om Afrika och då passar man även på att laga afrikansk mat.

En annan dag ska man laga mat ute, över öppen eld.

Klockan 15.00 bär det av hemåt igen och det är ett gäng trötta men glada barn som kliver av bussen när den åter anländer till församlingshemmet.

Att bada i Rinnasjön hör till det som man måste göra när man går på sommarkollo.

Kaffepausen tar vi i Rinna

Guns Kaffestuga & Gästgiveri

Vi hälsar er hjärtligt välkomna att njuta av vårt hembakade kaffebröd och våra goda smörgåsar i en trivsamt miljö vid Rinnasjön (12 km från Mjölby mot Odeshög, 3 km från E4:an).

Spettekakor från eget bageri säljes

Vi tar även emot middagar för beställning.

(Fullst rättigheter).

Ring för vidare information,
0142-741 36, 741 04.

Öppettider 14 maj-15 augusti:

Tisd-fred kl 14-18 • Lörd-sönd kl 14-19 • Månd stängt
Lördagar kvällsöppet till kl 22 under juli månad

Hjärtligt välkomna!

Svartåbladet den 19 juni 1996!

ÖC den 28 juni 1996

Guns kaffestuga och gästgiveri

Gästgiveri får rättigheter

BOXHOLM

Guns kaffestuga och gästgiveri i Rinna ska härnäst kunna servera öl, vin och sprit året om.

Socialnämnden i Boxholm beslutade på onsdagen i full enighet att ge rörelsen fullständiga rättigheter.

Rörelsen drivs av Klaus-Göran Lethinen-Rinnegård. Länsstyrelsen och polisdistriktet har båda sagt att de ingenting har att invända mot att han får serveringstillstånd.

En hamburgare i Rinna

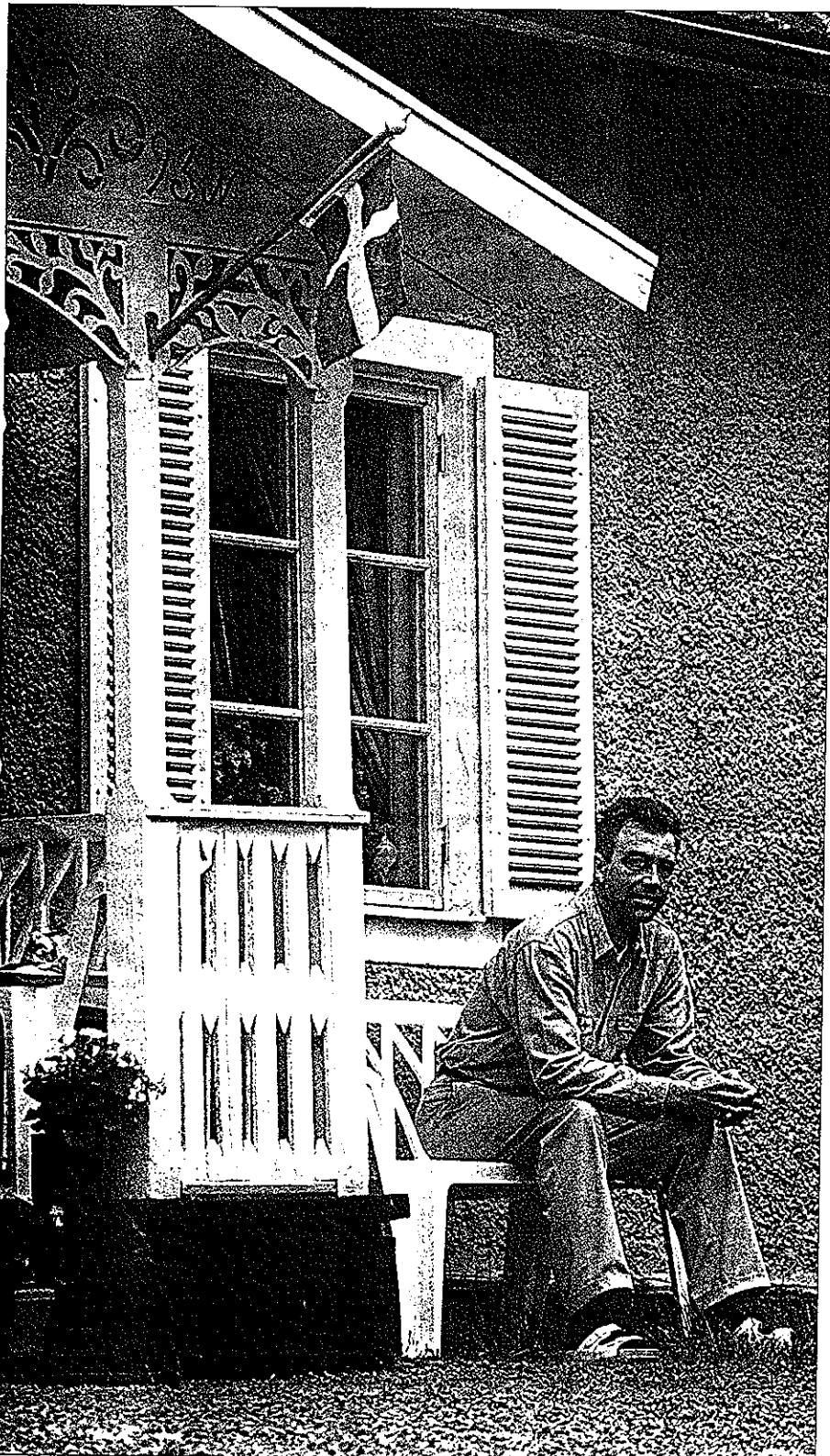

Foto: ÅKE KARLSSON

VÄDERSTAD

Hamburg är hektiskt. Rinna är rofylt.

Det tycker tysken Robert Rebstock som tillbringar sommar och vinter i sitt torp utanför Väderstad.

— Svenskar är öppna, ärliga och trevliga, anser han.

Det lilla rosa torpet ligger utanför Väderstad och hör till Rinna församling. Vid infarten tronar två vita trädgårdslampor och grusgången leder fram till verandan med sin vitmålad snickarglädje. Robert Rebstock har tillbringat sommar- och vintersemetrar här de senaste

tre åren. I det ombonade lilla vardagsrummet bjuder Robert på kaffe och pratar om hur han hamnade i Sverige. Efter ett besök här föreslog vänner att han skulle skaffa sig ett torp. Först var Robert inte så tilltalande av idén. Vad skulle han med ett hus i Sverige till?

Firar jul

Men lugnet och den vackra naturen lockade och så hittade han torpet i Rinna.

Han berättar att han först var orolig för hur grannarna skulle reagera.

— Det är ett litet samhälle där husen ligger tätt. Jag undrade hur folk skulle reagera på att en tysk flyttade in, säger han.

Men Robert och grannarna har blivit de bästa vänner. De umgås, bjuder varandra på middag och då Robert är i Tyskland ser grannarna till hans lilla hus. De har till och med firat jul ihop.

— Då åter vi julsinka och Janssons frestelse, det gillar jag, säger Robert.

Av grannarna lär sig Robert svenska ord. Svenska är svårt. Men det går, ord för ord.

Torpet är gammalt, det härstammar från mitten på 1800-talet, och mycket behövde rustas upp när Robert köpte det.

Hemtrevligt

— Det finns alltid saker att göra på huset, säger han. Jag har till exempel satt in nya fönster. De gamla var helt ruttna.

Stugan är gulligt inredd i blått och vitt. I den vita kakelugnen sprakar en hemtrevlig brasa och på bordet brinner levande ljus. Svaga toner av klassisk musik fyller rummet.

Ute är ingen värme. Men Robert lider inte av den "svenska sommaren".

— Tidigare år har det alltid varit härligt solskensväder när jag varit här. Och vid dåligt väder finns alltid saker man kan göra inomhus, säger han och lutar sig tillbaka i soffan. Läs böcker, lyssna på musik, själv spela . . .

I rummet intill står ett stort gammaldags piano. Det har Robert ropat in på auktion i Väderstad, dit han åker med jämna mellanrum för att fynda.

Middagskonjak

— Mycket prisvärt. Och det spelar bra också! säger han och ler.

Han fyller på mera kaffe. Kaffegräddet serveras ur glasflaska på tyskt maner — ingen förpackning här, inte. Och till kaffet erbjuder Robert en konjak trots att klockan inte är mer än tolv. Små kulturella skillnader. Men tysken och svensken är egentligen ganska lika, tycker Robert Rebstock. I alla fall nordtyskarna.

— Båda är lite tillbakadragna och osäkra i början av en kontakt. Men när man lär känna dem uppstår en sann vänskap, säger han.

Äkta svensk torparidyll för stressad nordtysk

Robert Rebstock jobbar inom konsultverksamheten vid rådhuset i Hamburg. Det är skönt att tillbringa några lugna veckor i Sverige då och då. Robert har rest runt i Sverige, men aldrig besökt Norrland.

Liberala lagar

— För 30 år sedan var jag i Östersund, säger han, men det är ju inte norra Sverige. Jag har besökt Västerås, Örebro, Ödeshög, Jönköping . . . Stockholm är underbart på sommaren. Men på vintern flyr jag därifrån!

De båda länderna liknar varandra, tycker Robert, och ger arbetslöshet, växande kriminalitet och flyktingfrågor som exempel. Han intresserar sig för svensk politik, även om han inte är aktiv.

— Jag vet inte om Göran Persson är den rätte för statsministerposten. Men han är socialdemokrat, det är bra, säger Robert och fortsätter: — Mindre bra är Sveriges liberala lagar som låter högerextrem politiker komma in i landet och sprida sina åsikter.

"Naturen är bäst"

— Det bästa med Sverige är naturen. I trädgården utanför det lilla huset har Robert ett fågelbord där han bjuder fåglarna på mat på vintern.

Gräsmattan är välklippt men i kanterna av den prunkar lupiner, blåklöcker och smörblommor, och tre stora fruktträd växer i trädgårdens ena hörn. I en röd bod förvaras veden till kakelugnen.

— Där står en cykel också, som jag köpte på auktionen, berättar Robert. Jag brukar cykla omkring då och då. Det enda som Robert inte gillar är de tunga lastbilar som dånar förbi huset på väg till en byggarbetsplats längre bort.

— Det är ju en allmän väg. Men de dånar verkligen, säger han lite missnöjt. Tre av grannens katter har redan blivit överkörda.

I samband med EU-medlemskapet oroade sig många svenskar för att tyskar skulle köpa upp väntande litet torp i hela landet. Nu blev det inte så. Och några fördomar har Robert Rebstock inte mött.

— Tvärtom, säger han. Och jag ser mig själv som gäst här i Sverige — och betar mig som en gäst också.

JENNY ERIKSEN

Foto: SVEN FRANSSON

Bönderna Gösta Oskarsson och Magnus Johansson överlämnade till kommunalrådet Eva Karlsson förutom budkavlen även en korg med livsmedel som producerats av Boxholmsbönder.

Bönderna bildar budkavle för framtiden

Krav på bättre villkor

BOXHOLM
Sveriges bönder har ett stort handikapp. Ett handikapp jämfört med andra EU-länder när det gäller skatter och avgifter som direkt påverkar livsmedelsproduktionen.

Nu kräver Östergötlands bönder konkurrens på lika villkor och aveckling av produktionskostnader via en budkavle genom länet.

Lämnade potatiskorg

I början av februari startade LRF:s budkavle i Linköping och på måndagen kom den dussintal bönder slutit upp för att säga sin mening. Kommunalarrådet Eva Karlsson (s) och vice ordföranden i kommunstyrelsen, Bo Ek (s), tog emot. Bönderna överlämnade även en välfylld potatiskorg med livsmedel som produceras av Boxholmsbönder. Samtidigt visade de papper på att livsmedelsproduktionen tillsammans med skogen svarar för runt 15 procent av sysselsättningen i Boxholms kommun.

Östgötabönderna har med sin budkavle hakat på Dalarnas landshövding Gunnar Björks upprop. Det innefattar bland annat att jordbruksföretagen skall ha samma beskattnings-

villkor som tillverkningsindustrin när det gäller el- och eldningsolja. Motsvarande en kostnadsminskning på 360 miljoner per år.

Olika skatter

Magnus Johansson, Bleckenstad, gav flera exempel på skatter som exempelvis inte EU-länderna Danmark och Holland har.

Den svenske bonden tvingas betala över 2 600 kronor per kubikmeter i skatt på diesellojan, medan den danske bonden slipper undan med 191 kronor per kubik och den holländske bonden med bara drygt 100 kronor per kubik.

Skatten på eldningsolja ligger på över 1 800 kronor kubiken i Sverige medan danska bönder betalar 191 kronor per kubik och holländaren 109 kronor kubiken.

Enligt LRF är det många skattepålagor där svenska bönder beskattas betydligt mer än övriga EU-länder. Ett handikapp när det gäller skatter som gör att den svenske bonden aldrig kan komma ifatt och ha en rimlig chans att tävla mot andra EU-bönder om topplaceringarna på lika villkor.

Bromsande minister

Bönderna som samlats kring budkavlen i Boxholm gav ett otal exempel på den dystra utvecklingen. I Arlas upptag-

"Varje bonde sysselsätter sju personer"

ningsområde finns nu bara 495 mjölkbönder kvar. I lilla Rinna har de fem Mjölkbönderna minskat till tre. Ännu färre lär det bli om de tvingas bygga om spiltbåsen som är några få centimeter för korta enligt EU-normerna.

— Samtidigt har vi en jordbruksminister som bromsar oss. Jag tror knappast att hon ens har fattat att hon är jordbruksminister, sade en av bönderna som samlats kring budkavlen.

— Vi ser tydligt hur industrin gynnas, Saab och Volvo bland annat, annars flyttar de sin tillverkning utomlands. Oss vågar de pressa på skatter för vi kan ju inte ta med oss de steniga åkerlapparna och flytta utomlands, sade en annan.

Ett annat handikapp som de svenska bönderna har är höga kostnader för avbytare. En ledig helg för en familj kan kosta över 5 000 kronor i kostnader för avbytare.

Då väljer bönderna i stället

att jobba vardag som helg, oftast 12 till 14 timmar per dag.

— Det verkar som de har glömt att varje bonde med sin produktion sysselsätter sju personer. Får den här drastiska utvecklingen på inom jordbruksnäringen är det snart för sent att bygga upp den igen, då kanske det mesta växt igen, förklarade en av de yngre bönderna.

— Jag tycker att ni har kommit med mycket bra synpunkter och vi har tagit till oss vad ni påtalat, sade Eva Karlsson och tittade i korgen med potatis, ägg, mjölk, råmjölkspannkaka, morotsmarmelad, vetemjöl och ost. Korgen skulle även ha innehållit honung och limpa, men även bönder är glömska så de båda produkterna låg kvar hemma på köksbordet.

Budkavlen för böndernas överlevnad går nu vidare till de kommuner som är kvar i länet. Måndag 9 mars skall den överlämnas till landshövding Björn Eriksson i samband med ett livsmedelsseminarium i Linköping där även Linköpings universitet och länsstyrelsen deltar.

SVEN FRANSSON

BOXHOLM

Hellre böcker än Internet

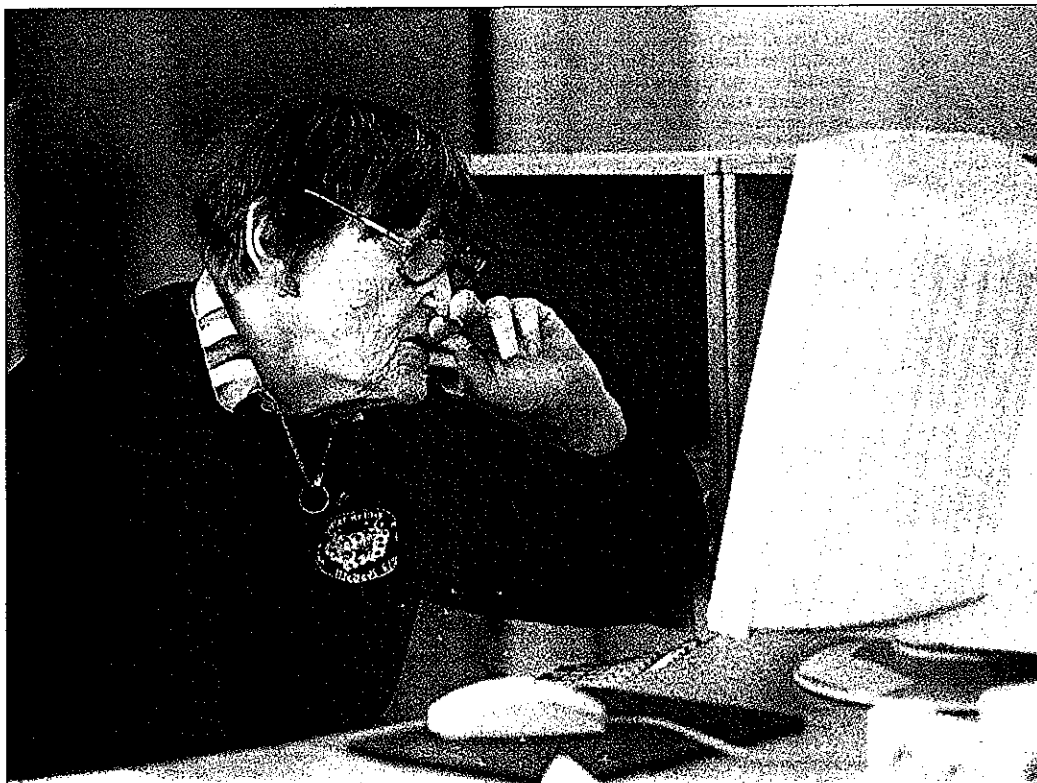

Foto: SVEN FRANSSON

Dataspråket problem för äldre tror Gun Odelberg, 84

Vadå surfa på nätet? Gun Odelberg ville veta och gick en datakurs för seniorer. Nu vet hon vad det handlar om och säger sig vara måttligt imponerad. Kanske är det trots allt en generationsfråga, konstaterar 84-åringen.

Av AGNETA HAGELIN

Det är en vackert åldrad hand som hasar pekdonet över musmattan. Gun Odelberg kisar med ögonen mot skärmen och klickar sig fram mellan olika hemsidor på Internet.

— Visst, det är intressant, inget tal om saken. Men jag tycker knappast att det är imponerande, det är bara en ny form av verktyg. För min del kan jag lika gärna leta information i böcker, säger hon med eftertryck och berättar om det brinnande intresset för bland annat släktforskning.

Amatörlyriker

— Det är med datorer som med böcker — någon måste ha suttit och stoppat in fakta i andra

ändan. Annars har man ingen nytta av de här, fortsätter Gun och klappar på en av Correns apparater.

För hemma i Rinna i Boxholms kommun finns det ingen dator. Trots att man kan tycka att en synnerligen flitig amatörlyriker, evig kursräv samt syföreningsordförande borde ha användning för en sådan.

Datakurs i Vadstena

— Nej, jag kan just nu inte begripa vad jag skulle ha den till. För mig sitter skrivandet i pennan, i själva proceduren att göra det för hand.

När vi ska prata Internet slänger sig i stället 84-åriga fru Odelberg i bilen för att hasta in till

Mjölby för att visa vad hon lärt sig på datakurs i Vadstena.

Det är där hon har sin pensionsnärstörening, Sata Birgitta, och där det verkligen händer saker.

— O ja, vi har så roligt. Men vinprovarkursen fick jag tyvärr tacka nej till, jag måste kunna köra hem om kvällarna...

Men datakurs blev det.
— Jag läste i tidningen gång på gång om folk som surfade på Internet och undrade vad fäsen det var. Vi höll en seniorkurs, och det var förstås väldigt lärorikt. Framför allt är det spännande att Internet ger så många utvägar att leta.

Arkeologi

Och snabbheten är förstås också tilltalande. I den mån man nu alls hittar det som söks, förstås.

— Datorer kanske är en generationsfråga, trots allt, slår Gun fast och funderar en kort stund. Jo, så är det nog. På flera vis.

— Många äldre har nog besvärligt med språket, mycket inom informationsteknologin handlar om engelska. Om man inte är slängd i fackuttryck blir det gärna svårt att förstå innebörden.

Gun refererar gärna till sina

egna erfarenheter när hon läste arkeologi på universitet.

— Mycket litteratur var på fackengelska och det var jobbigt, all kraft gick åt att översätta och då missar man sammanhangen.

Gun säger sig hysa en obesvarad kärlek till språk. Eller snarare just till engelska. För henne är det franska och tyska som gäller.

— Jag är inget ess på något vis, men jag klarar mig hyfsat, förtydligar hon och vill för allt i världen inte framstå som någon skrytmåns. Däremot sticker hon inte under stol med att hon vill vara aktiv och nyfiken på ett seriöst vis.

Hem till Eric, 99

Det har i sin tur inneburit en och annan rad i tidningen under årens lopp. Bland annat då hon som 68-årig änka gifte sig med 83-åriga änklungen Eric Odelberg.

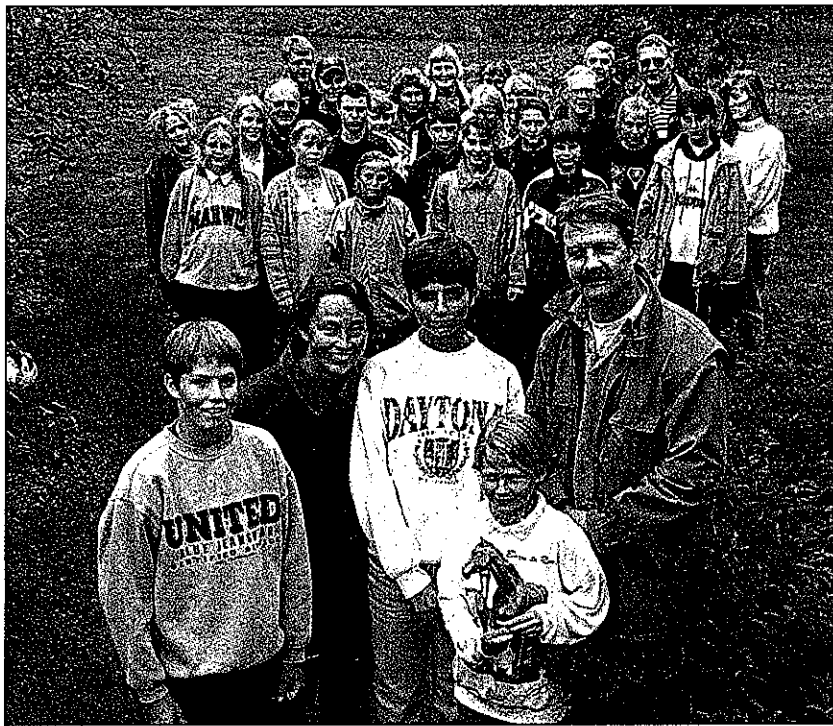
De är gifta än i dag och hon talar varmt om sin Eric därhemma. Ovanligt pigg och redig för sina 99 år, som hon säger.

— Jisses, nu måste jag iväg. Jag vill gärna hem en vända innan jag ska på syföreningens möte.

Hon försvinner som en oljad blöxt ut genom dörren.

"Jag kan just nu inte begripa vad jag skulle ha en dator till. För mig sitter skrivandet i pennan, i själva proceduren att göra det för hand"

Olesya Tehernyeh omgiven av sin svenska värdfamilj. Gun, Sylve, Samuel och Madelene Andersson. I bakgrunden huttrar de övriga nio ryska barnen i regnet tillsammans med sina värdfamiljer.
Foto: FREDRIK QUIST

66
17 juli - 98

MJÖLBY

Ryska barn på besök

MJÖLBY
Svenskar är konstiga. Hur kan man lägga ner en sådan omsorg på att dekorera hemmen? I den ryska miljonstaden Voronezh nöjer man sig med att hänga upp mattor på väggarna.

Tio ryska barn får under två veckors tid ta del av våra svenska vanor och ovanor.

Sju familjer som tillhör pingstförsamlingen i Mjölby tar emot de ryska barnen från vänförsamlingen i staden Vo-

ronezh, 50 mil söder om Moskva.

Hos familjen Andersson i Rinna bor Olesya Tehernyeh, 12 år. Sylve och Gun tycker det är spännande att lära känna den pigga ryska flickan som verkar veta vad hon vill.

Första utlandsresan

– Jag vill jobba med datorer, säger hon utan att tveka.

Besöket i Sverige är hennes första resa utanför sitt hemlands gränser. Hennes föräldrar har bekostat tågresan från Voronezh till Helsingfors.

I Sverige står de svenska värdfamiljerna för alla kostnader.

Någon välgörenhet handlar

det inte om. De ryska barnen kommer från trygga medelklasshem i Ryssland.

– Det var pastorn i Voronezh som frågade om vi inte kunde tänka oss att ta emot några barn under sommaren. Vi tyckte det var en jättebra idé, säger Sture Kårén, pingstpastor i Mjölby.

Med på resan är Yekaterina Kozlova, 23 år. Hon fungerar som tolk och talar perfekt engelska.

Hemmet så ombonat

– Det är spännande för oss att få en inblick i hur svenskar lever. Det första som slog mig när jag kom in i ett svenskt hem var hur ombonat och dekorerat

det var. Minsta lilla tavla verkar vara vald med omsorg. I Ryssland bryr vi oss inte så mycket om hur det ser ut. För oss är det inte lika viktigt, säger Yekaterina med ett leende.

Bara vädret dåligt

De ryska barnen stannar två veckor hos sina svenska värdfamiljer. Än så länge har de hunnit med att besöka Kolmårdens djurpark.

Olesya Tehernyeh är bara missnöjd med en sak under sin vistelse i Sverige.

– Ni har inte särskilt bra väder här.

Det är hon inte ensam om att tycka.

FREDRIK QUIST

Foto: KARL-JOHAN NORÉN

En av de sju ton genomgångarna görs i ordning. Samuel Andersson har hammaren i högsta hugg. Göran Larsson, Karin Knutsson, Inga Axelsson och Sylve Andersson, är några av de andra ortsbor som deltagit i arbetet med vandringsleden och informationsfoldern om Rinna.

Naturresevat, varggrop och orkidékärr

Ny vandringsled i Rinna

RINNA

Inget ont utan att det har något gott med sig. I Rinna har böndernas annars så rastlösa väntan på torkväder och höbärgning utnyttjats till att forcera fram en ny vandringsled.

Det är Rinnas landskapsmäsiga stolthet, naturresevatet Åsbackarna med sin hedkarakter och stäppängsflora, som nu gjorts mer inbjudande för turister och andra.

Med Rinna kyrka som start- och slutpunkt har en fyra kilometer lång vandringledd märkts upp.

Den går på och runt Åsbackarna. Leden passerar över ägor tillhörande sju olika markägare. De har alla ställt sig positiva.

– Materialet, som virke och färg, har vi fått EU-pengar till och i övrigt bidrar vi själva med eget arbete. Så byalagets kassa behöver inte röras, säger Inga Axelsson, byalagets ordförande, medan han hjälper till att smälta upp en av vandringsledens 17 genomgångar eller gångfallor.

Genomgångarna skiljer på folk och få. Släpper igenom de förra och stoppar de senare.

Levande hagmarker

Vandringsleden, som blev färdig i helgen, går således delvis över levande hagmarker med betande djur.

– Det är ett mycket speciellt landskap i Rinna, konstaterar inflyttade lantbrukaren Sylve Andersson som tycker att det böljande landskapet är mycket tilltalande att gå att filosofera i. Och det är inte bara böljande.

Vid Åsbackarnas alla enebuskar är det så kuperat och höglänt att man, om man inte visste det, aldrig skulle kunna ana den omedelbara närheten till östgötaslätten.

Inte bergigt

En avstickare från leden tar vandraren ut på Väderstadsåsen. Ett stycke storskog med en smal ryggås som vore man i helt annan del av Boxholms kommun, det innersta av Malexander eller Blåvik.

– Fast då är skillnaden att här i Rinna är det inte bergigt. Hela Rinna ligger annars väldigt högt mot slätten.

– Jag ser både Vättern och Tåkern och Västergötland vid klart väder hemifrån, kommenterar Sylve som bor på Särstad norr-gård.

En folder har tryckts upp i vil-

ken det kort berättas om leden, Åsbackarna, badplatsen i Rinnasjön, kyrkan, och vad det finns för möjligheter att övernatta, fika och äta i byn.

Bo på lantgård

Det finns enstaka lantbrukare som satsar på "Bo på lantgård". Byalaget hoppas inte minst att vandringsleden ska höja värdet av Rinnavistelsen för deras och gästiveriets gäster, så att leden blir lite draghjälp åt den serviceföretagsamhet som finns i bygden.

Leden passerar förbi en fångstgrop för varg och ett kalkkärr med orkidéer.

Vid Correns besök i kärret syntes bland annat blommande Jungfru Marie nycklar och Kärrdunört.

KARL-JOHAN NORÉN

18.1.99

Gripen på bar gärning

RINNA

En Skänningeman greps på bar gärning under pågående inbrott i Rinna. Villans ägare vaknade vid 6-tiden på söndagsmorgonen av oväsen på bottenvåningen.

Polisen larmades som förde inkräktaren till polishuset i Motala. Mannen förhöordes under söndagen. Han tog sig in i villan genom att slå sönder en glasruta i entrédörren.

Mjölby Boxholm Ödeshög 25 januari -99

Correspondenten B7

BOXHOLM: Sju cirklar kartlägger kommunens historia

Mossebo minns sin guldepok

BOXHOLM

– Vi har haft en äkta guldgrävare här i Mossebo. Leonard Öberg, hörs det sägas runt kaffebordet.

I Mossebo, i södra delen av Rinna socken, växer det nu minnen och hägkomster till liv.

En studiecirkel har startat om Mossebos historia.

Den ska bidra med stoff till en större kartläggning av hela Boxholms kommuns historia som är ett delvis EU-finansierat projekt.

Slutresultat ska, som Corren tidigare berättat, bli en ny bok.

– Är det nio personer här i kväll som är infödda Mossebor? Det var inte dåligt. Då måste vi veta mycket om trakten, konstaterar Siv Freijd, en av de 15 cirkeldeltagarna i byns kommunägda samlingslokal (det som en gång var Mossebo småskola).

Mest på landsbygden

Det är första kvällen cirkeln samlas och uppenbarligen är detta med grävandet i den lokala (guld)historien något som vinner större ankläng på landsbygden än i centralorten.

För samma kväll som Mossebocirkeln drar igång samlas 12 personer i Boxholm till motsvarande cirkel.

Färre deltagare i centralorten, alltså, fastän underlaget är mångdubbelt större.

Sju cirklar

Caroline Brun, en av två anställda projektledare, verkar dock inte besviken och man förstår varför.

Hon berättar att den ursprungliga målsättningen var att starta minst två studiecirklar med 6–8 deltagare i varje.

Nu blir det minst sju cirklar. I Ekeby, som var först igång, anmälde sig så många, 18, att den fick delas upp i två grupper.

Och så återstår cirkelstarter i Åsbo, Malexander och Rinna. Första kvällen i Mossebo gick

Foto: KARL-JOHAN NORÉN

Mossebo vill gärna bidra med sin del till Boxholms historieskrivning. Häromkvällen startades en studiecirkel och totalt drar det i vinter i gång sju cirklar runt om i kommunen i detta ämne.

bland annat åt till att diskutera vilka ämnen som man ska fördjupa sig i, för det går inte att fanna allt.

Kan inte fanna allt

Det höjdes röster för att tala om dialekter och uttryck. Där har cirkeln äldste deltagare, Kurt Sandberg, som är inne på sitt 88:e levnadsår, helt givet ett och annat att bidra med.

Han berättar att han som pojke, i sällskap med sina föräldrar, gick med med byl från Höghult i Mossebo (där han levte hela sitt liv) till torget i Boxholm för att sälja smör och ägg.

Bördan de bar

Byl var ordet för bördan de bar på ryggen.

Hasse Fransson, som för övrigt ledde studiecirkeln "Bygdeminnen" för halvdussinet år sedan, litkar säkert in cirkeln lite grand på utvandringen till Amerika.

Det är ett område som han tycks behärska till fulländning.

Inventerat utvandringen

– Jag har gjort en inventering

över alla som utvandrade från Rinna socken. Det rörde sig om 700 personer över en period på 73 år. Från 1852 till 1925, berättar Hasse för de övriga cirkeldeltagarna.

Fick du med Arvid i Lillakär, då? undrar någon.

– Jajamänsan. Han utvandrade 1925.

De unga gör annat

Det är idel medelålders och äldre personer som deltar i Mossebocirkeln.

Det påstått nyväckta intresset för historia bland yngre människor syns det ingenting av.

– De har så mycket annat att syssla med, förklarar Håkan

Moberg, byalagets ordförande, barnsfar som han är.

– som borde veta besked, åtta-

KARL-JOHAN NORÉN

I DAG

1 feb. 1999

ARRANGEMANG OCH AKTIVITETER
Lokalthistoriskt kåseri av Johan Birath i samband med Rinna byalags årsmöte. Rinnasalen kl 19.